

podle něhož jest mimo jiné předpokladem započtení vzájemnost věřitele a dlužníka, jest souditi, že solidární spoludlužník není oprávněn namítati k započtení vzájemnou pohledávku druhého spoludlužníka pro nedostatek vzájemnosti. (Tak i Ehrenzweig: System z r. 1928 II. sv., 1. díl, str. 101, bod II. 2. poslední věta, Krasnopolski: Obligationsrecht str. 14, Mayer: Lehrbuch des bürgerlichen Rechtes II. sv. 3 kniha str. 39, a Klang str. 299). Není proto třeba se zabývati otázkou, zda jest započtení přípustné podle konk. ř. č. 337/14 ř. z., poněvadž ten upravuje v §§ 19 a 20 v konkursu nepřipustnost započtení již podle občanského zákona platného a předpokládá tudíž přípustnost započtení podle občanského zákona.

Čís. 14424.

»Vrchností« uvedenou v § 145 obč. zák. není opatrovnický soud.

(Rozh. ze dne 5. června 1935, R II 276/35.)

Navrhovatel navrhl u soudu první stolice, aby mu soud přispěl podle § 145 obč. zák. k návratu jeho 16leté dcery Gréty F. do jeho domácnosti. Prv ý s o u d návrhu nevyhověl. R e k u r s n í s o u d návrh odmítl. D ů v o d y: Ustanovení § 145 obč. zák. dává otci resp. rodičům, také nárok na pomoc úřadů proti dětem uprchlým, jakož i právo vyhledati děti nezvěstné a soudně požadovati zpět děti od osob třetích zadržené. Toto se však může státi pouze sporem (rozhodnutí čís. 3696 sb. n. s.). O to zde nejde. Podle konaného šetření nezadržuje dítě nezl. Gretu F. někdo třetí, nýbrž ona sama uprchla z domova a žije samostatně, a navrhovatel se také nedožaduje jejího vydání od osoby třetí. V takových případech jest na otci, by žádal o pomoc bezpečnostní úřad (viz Pisko-Ger. Halle 1867 č. 85).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle § 145 obč. zák. jsou rodiče oprávněni prchnuvší děti s vrchnostenskou pomocí zpět přivést. Dovolací rekurent, opíraje svůj návrh o toto zákonné ustanovení a obraceje se na soud, měl zřejmě na mysli, že vrchností, s jejíž pomocí jsou rodiče oprávněni děti prchnuvší zpět přivést, jest míněn okresní soud jako soud opatrovnický. Ale pro tento názor dovolacího rekurenta není v doslovu zákona a v jeho intenci podkladu (Klang k § 145 obč. zák., Ehrenzweig str. 221, Anders str. 184). Poněvadž návrh stěžovatelův k ničemu jinému nesměřoval, nepochybil rekursní soud, když návrh zamítl.

Čís. 14425.

Postižní nárok úrazové pojišťovny podle § 47 úraz. zák. není opodstatněn proti majiteli silostroje, nejde-li o vlastní jeho zavinění na úraze, nýbrž jde jen o zavinění osob, za něž ručí podle § 8 autom. zák.

(Rozh. ze dne 5. června 1935, Rv II 616/33.)

Žalobkyně, Úrazová pojišťovna dělnická v B., domáhala se na Josefu P-ovi jako spolumajiteli nákladního auta a na Miroslavu V-ovi jako jeho řidiči náhrady škody, jež jí vznikla tím, že dne 8. května 1929 v O. u P. byl autem, řízeným Miroslavem V-em poraněn její pojištěnec František N., jedoucí na motocyklu, jemuž vyplácela v důsledku toho úrazový důchod a hradila léčebné náklady. Žalovaný Miroslav V. byl rozsudkem krajského soudu v O. odsouzen podle žaloby. Ohledně žalovaného Josefa P-a učinila žalobkyně mezitímní návrh na zjištění, že jest povinen žalující straně rukou společnou a nerozdílnou se spolužalovaným Miroslavem V-em nahraditi veškeré výlohy, které žalující straně z důvodu úrazu Františka N-ého vzejdou na základě předpisů úrazového zákona. První soud uznal podle návrhu. Odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu. Důvody: Daný případ nelze řešiti jediné podle § 45 úraz. zák., který stanoví ručební povinnost podnikatele vůči jeho zaměstnanci, podléhajícímu pojištění u úrazové pojišťovny dělnické. Odvolatel nebyl přece podnikatelem vůči poraněnému Františku N-ému, který byl v době úrazu zaměstnán jako strojní zámečník v cukrovaru. Jenom na tento cukrovar vztahuje se ustanovení § 45 úraz. zák., kdežto na žalované Miroslava V-a a Josefa P-a jako na třetí osoby vztahuje se § 47 úraz. zák. Rovněž je nesprávný názor, že zákon o silostrojích a tudíž i jeho § 8 normuje jenom přímé nároky poškozených proti řidiči a vlastníku auta a že na regresní nároky úrazové pojišťovny upravené v § 47 úraz. zák. nelze vztahovati ustanovení zákona o silostrojích jako zákona pozdějšího. V § 8 aut. zák. mluví se všeobecně o nárocích za škodu způsobenou provozem silostroje a nikoli jen o přímých nárocích poškozeného proti řidiči a vlastníku auta, a platnými předpisy, jimiž se určuje ve smyslu § 47 úraz. zák. ručení na prospěch dělnické úrazové pojišťovny, jsou též ustanovení zákona o silostrojích ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. z. (rozh. čís. 1628, 7102 sb. n. s.). Předpis § 8 aut. zák., podle něhož vlastník motorového vozidla odpovídá za zavinění osob, kterých používá při provozu motorového vozidla, také tam, kde nároky na náhradu škody způsobené motorovým vozidlem jest posuzovati podle práva občanského, vztahuje se i na případy § 3 aut. zák., neboť předpis § 8 aut. zák. jest všeobecný bez jakéhokoli omezujícího poukazu a mimo to § 3 aut. zák. zmiňuje se toliko o §§ 1 a 2 aut. zák., nikoli též o § 8 aut. zák. (rozh. čís. 3859 sb. n. s.).

Nejvyšší soud změnil rozsudek odvolacího soudu a určovací návrh žalobkyně zamítl.

Důvody :

Po právní stránce jde o mezitímní určovací návrh na zjištění, zda žalovaný je povinen solidárně s Miroslavem V. nahraditi žalobkyni postižní nároky s dalšími výlohami z důvodu podnikového úrazu Františka N. Dovolatel má právem za to, že pro nedostatek zavinění na jeho straně v příčině onoho úrazu není dána podmínka jeho ručení s hlediska § 47 úrazového zákona. Postižní nárok úrazové pojišťovny dělnické (§ 47 zákona z 28. prosince 1887 č. 1/1888 ř. z.) vzniká jen, přivodila-li třetí osoba podnikový úraz zúmyslně, nebo dala-li k němu podnět zaviněním, je však vyloučen ve všech ostatních případech, kde podle před-

pisů občanského zákona nastává ručení bez zavinění, i kde jde jen o ručení za výsledek (rozhodnutí číslo 12647 sb. n. s.). V souzeném případě žalobkyně netvrdila, že by byl žalovaný jakožto třetí osoba onen úraz úmyslně způsobil nebo jinak jej zavinil, nýbrž dovozuje jeho ručební povinnost s ohledem na § 8 autom. zák., jako majitele silostroje, jímž úraz byl přivoděn. Dle toho nebyla prokázána základní podmínka § 47 úrazového zákona, opodstatňující ručení žalovaného. Ručební povinnost podle § 8 autom. zákona je ručením za výsledek zavinění oněch osob, jež úraz přivodily a jichž majitel silostroje v provozu používal. Případné zavinění těchto osob na úraze nemůže však nahrazovati vlastní zavinění třetí osoby předpokládané v § 47 úrazového zákona a opodstatňující postižní nároky úrazové pojišťovny proti této třetí osobě.

Čís. 14426.

Soudní smír v řízení nesporném může býti sjednán jen ve formě protokolu.

(Rozh. ze dne 6. června 1935, RI 521/35.)

Prv ý s o u d schválil poručensky smír ústně uzavřený před poručenským soudem, jímž se nemanželský otec zavázal složit pro své nemanželské dítě jednou pro vždy určitou částku. Re k u r s n í s o u d zrušil toto usnesení prvního soudu z důvodu, že předpokladem soudního smíru, jež by bylo lze poručensky schváliti, jest, by smír takový byl sjednán ve formě protokolu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle § 13 zák. č. 100/31 sb. z. a n. podávají se v nesporném řízení u okresních soudů žádosti a návrhy písemně nebo ústně do protokolu, musí tedy býti písemnosti na jisto postaveny a ovšem i konečné vyřízení musí se státi vždy písemně (srv. také Ott »Geschichte und Grund-lehren des österr. Rechtsfürsorgeverfahrens« strana 173 a 176). Smíry uzavřené poručníky o výživném neb odbytném potřebují schválení soudem poručenským (§ 233 obč. zák.). Již tato potřeba soudního schválení předpokládá přesné písemné vyjádření smíru, jenž musí být buď v písemném vyhotovení ke schválení předložen nebo do soudního protokolu zapsán (§ 189 odst. 2 nesp. pat. č. 208/1854 ř. z.; srov. také sdělení ve Věstníku min. spr. z r. 1907 str. 182 o tom, jak se uzavírají smíry o výživném nebo odbytném). Smír je smlouvou mezi účastníky (§ 1380 obč. zák.), jež po schválení nahrazuje soudní rozhodnutí a tvoří exekuční titul (§ 1 č. 5 ex. ř.), který může záležeti jen v listině jako každý exekuční titul. Také soudní schválení musí se státi písemně (§ 187 nesp. pat.). Právem proto vyřkl rekursní soud, že uzavření smíru před soudem mohlo se státi jen ve formě protokolu (§§ 204, 206 c. ř. s. a § 34 zák. čís. 100/31). Ústní smír — byť i učiněný před soudcem, — jehož obsah nebyl protokolován, nebyl podkladem pro soudní schválení, zejména,